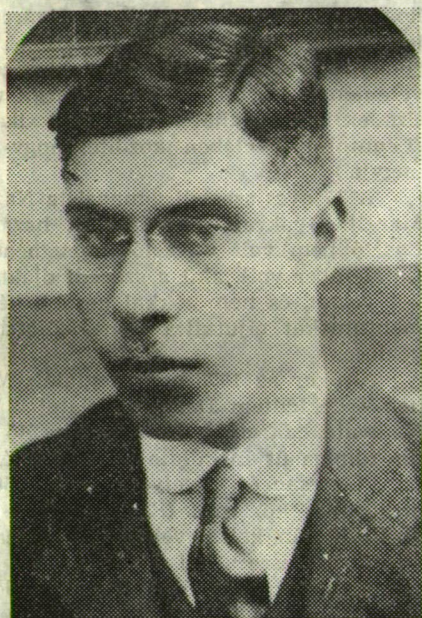
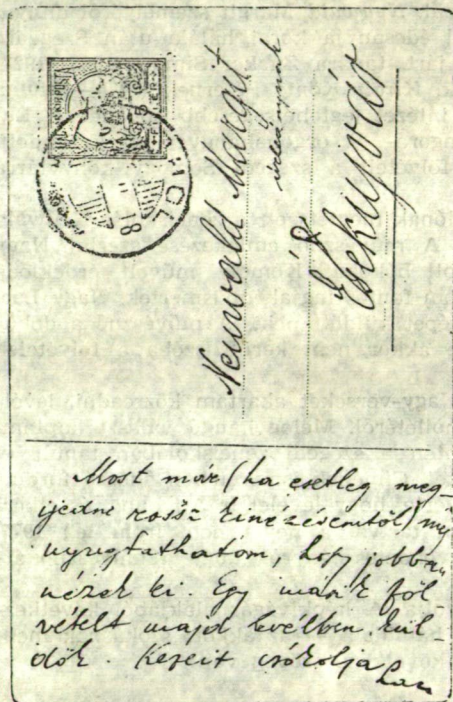

lapját térdén tartva ül a későbbi művész. Mellette öccse, Ákos *Az Est* 1912. június 27-i, csütörtöki számát olvassa. (A dátumot ifj. Szabadi Tibor szegedi fényképész-mester által készített nagyítás olvasható részei alapján, dr. Berczeli A. Károlyné, a Széchényi Könyvtár munkatársa azonosította. Segítségüket e helyen is megköszönöm.) Ez már amatőr fölvétel, minden bizonnyal 1912. június 27-én, Moholon készült. Nagy Ákosról (1896—1939 körül) ez a második fennmaradt fénykép. A 19 éves orvostanhallgatót behívták (1915), és szinte napok alatt orosz fogságba esett. A háború után a Szovjetunióban maradt, magas rangú diplomáciai tisztségeket töltött be, a hírek szerint nagykövet is volt. A legidősebb testvér, a Budapesten élő Nagy Jenő (sz. 1891.) szerint koncepció per áldozata lett.

*

A LEVELEZŐLAP
ÉS A PORTRÉ

Magától Moholy-Nagytól tudjuk, hogy gimnazista korában írónak készült. Németh Antal körkérdésére válaszolva 1924. július 18-án ezt írta: „6—7 éves korom óta rajzolok. 12 éves koromban verseket kezdtem írni. Kezdő iskoláskorom óta olvastam, időnként faltam a szépirodalmi könyveket. Író szerettem volna lenni, és Dosztojevszkyt tartottam az »írónak«.” (Kampis Antal: Moholy-Nagy Lászlóról. = „Bauhaus” szám. A Művészettörténeti Dokumentációs Központ Közleményei. III. Bp. 1963.)

Verseinek és novelláinak kéziratait Nagy Jenő évtizedeken át őrizte, végül a második világháborúban megsemmisültek. Ma alig néhány versét ismerjük. Péter László a *Tiszatáj* 1972. évi 8. számában négyet közölt. A *Szerelmes verseket*.. (1911) és az *Anyám* (1912) című a *Szegedi Naplóban*, míg *A diadalmas nyak* (1918) és az